

nes praksis under den hidtidige retstilstand. Da der på den anden side på visse punkter har været rejst tvivl om rækkevidden af de hidtil gældende bestemmelser, må det anses for påkrævet at lovfæste de pågældende regler.

Udvalget har indgående drøftet sammensætningen af de i § 35 omhandlede amtsudvalg, der skal fremsætte indstilling til ministeren om, hvilke varige begrænsninger der skal gælde for vejstrækninger af særlig betydning for den gennemgående færdsel med hensyn til den direkte adgang fra de tilstødende ejendomme.

Der er modtaget henvendelser fra Amtsrådsforeningen, Sognerådsforeningerne, foreningen „Bymæssige Kommuner“, Danmarks Naturfredningsforening og Naturfredningsrådet om repræsentation eller øget repræsentation i udvalgene. Udvalget og ministeren er blevet enige om, at der ved behandling af sager, der angår veje uden for købstadkommuner, i stedet for de to købstadkommunale repræsentanter indtræder en repræsentant for De samvirkende Sognerådsforeninger og en repræsentant for foreningen „Bymæssige Kommuner“, men i øvrigt har man ikke ment at burde imødekomme de fremsatte henstillinger.

Naturfredningsrådet og Danmarks Naturfredningsforening har foreslået ændringer i § 35, stk. 3 og 4, hvorved det skulle fremhæves, at der ved udvalgenes arbejde skulle tages hensyn til bevarelse af den frie udsigt over landskabet fra vejene. Udvalget har ikke ment at burde stille ændringsforslag herom, men kan tiltræde, hvad der er anført i vejlovsudvalgets betænkning af 16. september 1954, side 90, om, at friholdelse af en vejstrækning for randbebyggelse ikke alene betyder en betryggelse i færdselsmæssig henseende, men i mange tilfælde bevarelse af landskabelige værdier, hvorfor dispensation fra bestemmelser truffet i medfør af § 35, såfremt sagen har fredningsmæssig betydning, ikke bør gives, uden at formanden for det lokale fredningsnævn har været hørt.

I forbindelse med §§ 35 og 40 har udvalget drøftet en af Naturfredningsrådet fremsat tanke om at give de i § 35 omhandlede amts-

udvalg adgang til at fastsætte begrænsninger i bebyggelsen i en efter forholdene varierende afstand fra vejene af hensyn til udsigten over landskabet. Udvalget og ministeren har ment, at dette forslag ville betyde en for indgribende begrænsning af byggeriet ved vejene, og finder det i øvrigt tvivlsomt, om en sådan bestemmelse naturligt hører hjemme i vejlovgivningen.

Udvalget har fra foreningen „Bymæssige Kommuner“ modtaget en henvendelse vedr. §§ 48 og 49 gående ud på, at bestemmelserne om amtsrådets tilsyn med kommunalbestyrelsens dispositioner ved stier skulle være for vidtgående for en del af de bymæssige kommuner. Udvalget og ministeren har ikke kunnet tiltræde foreningens opfattelse. Da adskillige stier fører gennem flere kommuner, bør amtsrådene have tilsvarende indsigt med kommunalbestyrelsernes dispositioner som ved bivejene. Det vil i øvrigt være forbundet med store vanskeligheder at fastsætte, hvilke bymæssige kommuner der selvstændigt bør kunne træffe de omhandlede beslutninger, og hvilke der fortsat skal indhente amtsrådets samtykke.

Amtsrådsforeningen har ønsket bestemmelsen i § 52, stk. 1, 3. punktum, om karnapper og andre bygningsfremspring slettet, da byggelinjepålæg menes at gøre bestemmelsen illusorisk. Udvalget og ministeren mener ikke, at spørgsmålet om byggelinjer overflødiggør reglen, der vil have betydning med hensyn til bygningsfremspring såvel over den nuværende vejgrænse som over vejgrænsen efter udvidelsen til byggelinjen. Bestemmelsen er i øvrigt affattet efter forhandling med boligministeriet for at bringe forslaget i overensstemmelse med bygningslovgivningen.

De samvirkende Sognerådsforeninger og foreningen „Bymæssige Kommuner“ har udtrykt betænkelighed ved bestemmelserne i § 53 om *foranstaltninger mod glat føre*, herunder navnlig stk. 2 om ministerens adgang til at udfærdige vejledende bestemmelser om grusningens omfang, og Frederiksberg kommunalbestyrelse har henstillet, at bestemmelserne affattes således, at kommuner, der træffer rimelige foranstaltninger